

את טפוח הקמח שלי דעית'ל דער רב' וחדשו לא פוט. טישוין עוסק בעולאכה
ו' צוות של מירון' ושידור' ה'בייט'. בשאר' וזיכור' שספיתו' נסרפה' ב'יו' ושוחק
סגלי' בייקר'.

דיונו כתב אלגוריה על העולם, "חווורוני" – של זמנו (הספר וכחב בשות 1719), מניקיי הטיירה הנוכחית, שנוערה לטלוויזיה, מבטיחים שהם לא יחטבו מן הצופים שום פרמיה ריאליסטית. בחצלוויס: רובינזון וונג, חציוילת, לאי, "שלו", וחספרא, "שששת" שוו כמו ידינו או רגלי רוביוון על ראשו לאות הכנעה.

מדי פעם מנסים אושים את כוחם כמיסת ללא עזרת
מונחים, אפילו בעידן הטילוני. ארתור אבסי חאורון
(ארה"ב) נראה כאן לאחר נסיונו - חלוי במחוס
נעכיש שולד ברשה.

חוא ניסה להמריא סגבעה לא גבוהה, אבל כעבור
100 מטרים נתפס בזוסי מתח חשמלי גבוהה ונשרף
בִּירָגָה.

בשנות חצות הש לפתח אלמנט ב. מהעיר גלסקירן (גרמניה), צויד טו
כלגיקת י"ש. הבחור בן ה-20 החליט, לארגן לעצמו כמה בקבוקי משקה מהסופר-
סוקס הסמוד.

תוא סיפס אל גג החנות ונכנס למה שחשב לארובת-עשן. למשטח היה חז
צינור מיוזן האוויר, צר למדי (30 על 30 ס"מ). כאשר ירד בו נתקע ולא היה מסוגל
להתקדם שד וגם לא לצאת חזרה כלפי סעלון.

מלמעלה נאכלו על הבחור החקוט שני רלייס של טבן נולדו כדי שיוכל לחזק
עד לנקודת בה פרצו מכבי ראש חור בגג כדי לחלצו. שם חיכתה לו כבר המשפחה
ותגוב, הסשורר נלקח לכלא.

לנכדו יוסף חולדות 100'
של יוספטן: צ'רצ'י-ס'ח'וז
באמאמכור חמנה ויצא ח'
שירות תבוא' תבוי' בול'
לזכור.
תבול' בעד נקוב של
המא' תחית' וחי' פנ' המא'
המא' וחי' הממל' של המא'
ממל' הממל' של הממל'
ממל' הממל' של הממל'
ממל' הממל' של הממל'
ממל' הממל' של הממל'
ממל' הממל' של הממל'
ממל' הממל' של הממל'

סוכות תחריט, מ. ליליון

בגליון זה:

- 2 סוכות על חז"ל — ישראל זמיר
- 3 חתונת ישראל בירדן — דאובן מרז
- 4 עליה וקוץ בה — ישראל זמיר
- 6 לחיות בסוכה — דורית גפן
- 8 טיפה בים השוליים — גוגה קוגן
- 10 סילבסטר השחור — משה מנחם
- 13 חשירי (סיפור) — שלום עליכם
- 14 הספרות הקיבוצית בעיני עצמה — שלומית טוב
- 16 מחזור של נעלים צחובות — גיורא גמור
- 18 טורים: אחרון בכר, יגאל גלאן, גוגה קוגן, יחזקאל טובל, לוד
- 20 מה חולק
- 21 אשה עברה — נחמה גולדסון
- 22 לוח שידורי חדדי
- 23 חסדיוויח חלמודית וחלליות
- 24 עולם מור

הזכרה על הדקל

סוללות תותחים בעיצומו של קרב. חיילים בקסדות ובשכפ"צים נושאים בחפזן פגזים מן המשאיות אל התותחים, טוענים את בתי-הבליעה וממהרים להתרחק כשהידיים סותמות את האוזניים. הם עבדו במהירות, בקוהנתות, בדיקנות. לועי התותחים מכוונים צפונה, לעבר המובלעת, מדי פעם פגזים סוריים נוחתים סביבנו ברעש גדול לא הרחק עמד אח"ל"ם ושכך של ירק טרי עלינו. דומה כי ענפיהם של הזית והאקליפטוס השתרגו זה בזה. קבוצת חיילים, ובראשם קצין מזוקן, פוסעים בצעדים לאים אל אח"ל"ם הסוכה. הקצין מושיט לולב וכל חייל, לפי תורו, מברך. בין החיילים מצויים כאלה שאינם בקיאים בהילכות החג. המפקד מברך והללן חוזרים אחריו מלה במלה. כל זה נערך בצנעה, ביראת-כבוד, ללא מלים מיותרות. ההפגזה מתגברת. בתוך החז"ל"ם שותים יין במסטינגים, מברכים עליו ואוכלים מנות-קרב. אני אזור עוז ושואל את הקצין:

„אתה בטוח שאתה נוהג נכון?"
הקצין נועץ בי מבט כבד. עפעפי עיניו כבדים. עיניו אדומות. נראה שיממות לא עצם עין. על פניו מרוחה תערובת של כתמי פירח ובזף.

„בטוח. בטוח". משיב בקול עמוק וגמרי.

„17"
„במלחמה זקוקים לאמונה, להרבה אמונה, ולא חשוב איזו. בלי אמונה לא מנצחים במלחמות!"
לרגע נדלקו עיניו. חיילי הגניבה מבט של הערצה והמשיכו לאכול.

עבור ימים אחדים חלפתי שוב באותו ציר תנועה. בין כילים ותרמילי פגזים עמד חז"ל"ם מפניח, פגוע, שחור. נליו שרידים של סכך שנשרף. בפאתיו נעוצים עדיין כמה די אקליפטוס לירוקים, רעננים, כאילו זה עתה נקטפו.

איני יודע מה עלה בגורל אותה. יחידת תותחנים? לא פגשתי את הקצין ענה, איני יודע גם אם חז"ל"ם הסוכה, שפגז פגיעה ישירה, היה מאויש אותה עת או לא. בדי אקליפטוס לירוקים, רעננים על חז"ל"ם שחור מפויח... חול-המועד סוכות. תשע"ד.

י. זמיר

התעמתות שטראל

המחלוקת ביחסי סטראל והעין גדבר הנציגות
הלגיטימיות של הפלשתינאים - מפורדת
המדינות והשלכות לגבי השליטה של ישראל.
מחבר המאמר מבטא את העמדות האישיות
לגבי השאלה: היש לעודד את הפלשתינאים
של מדינה פלשתינאית בגדה
או לפחות בעיה זו דורש ירון.

היחסי בין סטראל והעין גדבר הנציגות
הלגיטימיות של הפלשתינאים - מפורדת
המדינות והשלכות לגבי השליטה של ישראל.
מחבר המאמר מבטא את העמדות האישיות
לגבי השאלה: היש לעודד את הפלשתינאים
של מדינה פלשתינאית בגדה
או לפחות בעיה זו דורש ירון.

מוב או רע לישראל

על סמך מה ניתן לדעת בממלכה
ההאשית ברייזן סולטיו כלום למשטר
החדש של סטראל. בוות ונסיבות הפער
יש בו קיום סליסית יותר מאשר לירדן.
רק משום שלמולן נמצא בהן נט, המאסטר
לח ביום לא רק להבטיח צעדים סוליטיים
בעולם הערבי, אלא לגרום למשטר בלילי-
עולמי ולשלוט על המערכת המדינית בער
לסו אילו היתה ירון ההאשית בעלת
אוצרות כלום מבוססים של נפס. ויו בודאי
בל הפרשנים למיניהם. המסלילים ביום סס
בבנות קימה חלומי ומסיים להבדה במדינה
פלשתינאית על חשבון הישנות הירדנית.
משיגים זה מכבר את עמדתם ומסבירים, בכל
המאמצים העומדים לרשותם, עד כמה חשוב
אות בה נציגת הפלשתינאים ושיש לפעול
בדי לגנוב הקמת מדינה נוספת בין הים
לסביב.

השאלה אם מצב זה טוב או רע לישראל,
או שמא עדיף לגלות מרים עם הפלשתינאים
על עתידם הפוליטי ולא עם ירון, וכן לעמוד
אתה ולחזק, את חביתה הפלשתינאית, אינה
בל-ידי רלבנטית. כל עוד ירון היתה יישות
פוליטית עצמאית שיש לה הרבה מה לומר
בענין העתיד של המדינה החדשה, וכל עוד
גבולות המדינה משותף עם ירון ולא עם
הקיימת הפלשתינאית שאינה ממשותף פוליטי
לחיתת הלכה למעשה. מי שעדיין לא חש
הנכח בידי כוחה של ירון לבטוח את הישנות
הרצועה על העשרה סביבנו — ייחולת בכך
לחכה למעשה עיי צעדים המדיניים של ירון
לעזר לבוא.

השאלה: מדינה פלשתינאית

במאבק הנטוש כיום בין ירון לבין
אש"ף על היצג הפלשתינאי — עמדתו של
אש"ף מורידה, באופן, היא אמביוולנטית. יש
דא כללה עיי מדיניות לחזק או לדחות את
המדינה החדשה.

המלחמה בירי ישראל

נראה כי נוכח הקפאון שהשתרר,
התיאשה מצדים מהמכס המדיניות ביר
ישראל לירדן, שיביא לתווה מדינית קבוע
עובדות מדיניות חריפות, שיתוקן את המלך
הירדני. במקביל, היה עליה לנקוט עמדה
לסני מועד בינוס הפיסנה באוקטובר,
סוסית לטני מועד בינוס הפיסנה באוקטובר,
ההחלטה המושלשת בקהיר נודעה אישור
לייצב את היות המאבק לקראת הירדן המדינית
בנושא הפלשתינאי בארץ ובועדת המסנה
הערבית, והתקבלה לנכוח בשלשון של חוסין
להביא את, הסתורתי, דחינו להשיג נסיגה
ישראלית עיי, השכם המדינית עם ירון.

הנוכח ירון, המספיק את כל הפעילות
המדינית לקראת החליטה לנכוח, אינה אלא
ספידית-לחי מלצילת שנוקדת להחזיר את
המדינה, את המצבים ואת אש"ף מהיחיותם
הפניין אל המציאות הריאלית, שמשמעותה:
— ישראל מוכנה לשאת ולתת רק עם ירון.
— ישראל לא תביד באש"ף, ב"מדינה"
למרים.

הברוא של ערפאת

הסורים, שלא כמצרים, ניסו להחזק
זיק בבל האופציות והשאירו פתוחות. לפיכך,
לא הצטרפו רשמית להצטרף זו. אך ביוון
התבינו כי הנוכח מצויי הממשל, אם תפרוץ
מלחמה חדשה, מצויי בירי הצבא הירדני,
עשן לילות בימים, בירי לתור אתר הירדנים
ולחזות אותם למרביתם הצבאית. כך ניסו
הסורים לשמור על האופציות הצבאית בבית
עם ירון ועל האופציות המדיניות בהמשך
חבית עם אש"ף.

מאת ישראל זמיר

הקהילה היהודית הצרפתית אינה מרעית למשטר הנאצי. כי עד עתה דרשנו נאצי ולא ערלים

מלחמת יום הכיפורים מונח עלינו לאהל שלם הנכונת לעלות ואהל שומרון - וביניהם זמיר

נודד לתוך את חוק זכרונות של עולה וליצור הקשר קרובים שני עולה לא יספיק משפחות של עקידות מקומיות

גם העיר וגם המשפחה הישראלית להשתלב בקליטת נוצרי יהודי מתינה ולא רק קורבנות ומשפחות

יש להקפיד לכל עיריה חבל מועצה מקומית נאצי ראש עיר או מועצה שיעסקו במעורבות של קליטה

לא קל להיות שליח ישראלי בימים אלה ולעסוק בעליה או בהסברה. לא פשוט לשכנע יהודים שיעזבו הכל מאחורי גופן, יאווו את ה"מפקאלי", יטלו את האשה הידלדלת ויעלו ציונה. ליהודים שלנו אוזניים רגישות הכריות לציון. הם שומעים על קשיי כלכלה, על בעיות של שיוכו, על צרות בעבודה ועל בעיות בטחון. הם קולעים את קולותיהם והנהיג על המחלוקת שדיה. הם קוראים עיתונים ישראליים ושוואלים: האומנם זו השעה לקום ולעלות? ושואל מוטב להמתין קמעה, עד יעבור זעם? עד שוך האביב פליציה עד שנחלם על הסדרים שלום, היורדים אף הם אינם מעלים ליהודי צרפת את המראל. ומאידך גיסא, מצוקות יהודיות ישנות-נושנות: החינוך היהודי שאיננו הכנות שהגיעו לפירוק והעיון לא יהודים כרוכים סביבן, וכהנה וכהנה

הוא צרפת, על נציגות מיליון יהודים, שולחת קולות? שני: צרפת אינה שולחת. יהודים שולחים את עצמם ואנו מעודדים בכל האמצעים.

כיצד מקודדים? שני: יש עירור ישרי ויש עירור עקרי. עירור ישרי משיעור ששליח העליה נפגש עם המשפחה, מדבר עימה ומנסה להוכיח לה שיהיה להם ולילדיהם טוב יותר אם יעלו. השפעה עקשה מתבצעת בדרך כלל ע"י קרובים שבאין. כל נשבה שקיימת זיקת יהודית, לחצים יהודיים ועוד.

מקוין: הקהילה היהודית הצרפתית אינה מודעת למ" שימות העליה. העליה אינה עומדת כאן על פור-היהוי ותאשמה ו בנו: בפרוכות-ההתקדמות, במדיניות-ישראל, על שלא תטלנו עליהם את משימת העליה. אין העליה בבחינת אהרן לקהילה. ראגנו רק למגביות. שריתאוצר הקורבן פתח ספד. הסיל על יהדות הערב משימה - מליארד דרבי דולר, אך אף פעם לא הסיל על כל קהילה לשלוח ארצה כדרכן יהודים. על צרפת יש לחטול מכתש של לחות 5000 עולים לשנה.

שני: אין לקהילה בוח' להביא פרטים לעלות. מיבסח נספ - אפשר, למשל, נוקט את אנטוורפן, אם יהלמן יהודי לא יתרום סכום מסוים למגבית - הוא יתרום ע"י עמיתיו המהירים. זהו לחץ חברתי. אך לגבי עליה - הדבר בלתי אפשרי.

מקוין: אין ניתן ליצור אהדה שתעורר עליה לחיל משימות שתקבלו על דעתה.

שני: מכלילת ממשלת צרפת דואה בכל יהודי - אורח צרפתי. אין כאן מונח דתי. לגבי תרבות הקהילה היהודית הינה גוף צרפתי. ואין ביכולתה לעודד הגירה - דבר שמבטא את היהדות. לכן תוצאה מוטב, שהקהילה לעשות בסמך של יהדות צרפת. מוטב ליהודי לשלוח העליה ליעול

עליה וקליטה

בשיחה עם יצחק שני - מנהל מחלקת העליה וראובן מעיין - מנהל מחלקת "ארגון והסברה" של הסוכנות היהודית בצרפת

בקליטתה של יהדות צפון-אפריקה וכו' - של יהדות רוסית ישראל קרובה ללבם. או כיצד, "מזכרים" אוחזו כיצד למכור מטאטא - יש להעמיר אשת נאה בעלת שולחן קצוצה ומשקל המושך את העין. צדיק להצניח משווא מושך, וזו ישראל.

מקוין: אבל העליה אינה מועלית כתביעה בפני הקהילה היהודית בצרפת. הקהילה כאן עוסקת בליכך בבעיותיה ומריבותיה הפנימיים.

מקוין: מאן מלחמה יום-הדסירים העלית מצדדת במדינת?

שני: יחסם של היהודים הצרפתים לישראל לא נשתנה הוא יחס קרוב, חם, דואג. הם אוחזים את חסריהם וגאים בה. אולם אחרי מלחמת יום-הדסירים, אנו הישראלים הצעירי נו את המדינה בצורה לא נכונה. וברור דם את שני ימי המלחמה והאשונות ולא עיר. מלחמת העצמאות היינו עם בן 700 אלף ואיבדנו 60000 בנים. גם מבחינת האחרון וגם מבחינת אבטלוסית היה זה מספר לאין ערוך גדול יותר, ולא נפלה רוחנו. ואילו חסעם מדברים וכותבים רק על הומונים הראשונים. יש לנכוד שכאשר עם יוצא למלחמה פעם הוא נחל נצחון גדול יותר ופעם נחל נחל. חסעם לוכדו שבשיראל לא בליכך מהר נגיע לשלוחה גם בארצות התיכונות. בעניין תגובות סרס נסתיימו. מפקדתם של יהודי צרפת - רגע, בהוא נשב תכונה, דואה סה קורת ש"ס, לכן יהודי הצרפתי אינו ממהר לעלות לישראל. הוא מתנהג הוא אומנם דואה מאד לשאוב עירור מאיתנו, אך אנו (העם בישראל) איננו מעודדים אותו בליכך.

ההתירוחות השודר בארץ. חביות וכלכליות, בעיות הקליטה - כל אלה משכנעים אותו שלא למדן. מוטב לתמוך ולדאוג ביצר ותפתחו פני הדברים. הם ממשיכים אופוא בעיסוקיהם היומיומיים, וממתינים לשעה שתבוא.

מקוין: מסכים בכל הנוגע לתשפעת השלילית של ישראל על הגולה. תהר הדורו לגולה - הוא דם את הגולה ישראל במבוכה - הרי מבוכה היהודים באן - גדולה ורבת יותר. מלחמת יום-הדסירים נתנה אליבי לאלה שלא נחבטו לעלות, ואילו אלה שנחבטו - דחו בגינתם את עלייתם.

כיצד משיגים "היורדים"? שני: יתושבים לא מעטים תורה. אילו היינו יותר גדיים לב לגבי עלייתם בארץ - היינו יכולים להגדיל את מספר השבים בתורה.

למה אחת מתבונן? שני: ראוא אני נפגש עם יהודים ששות ישראל כשנות שנתיים בעיות המישים. באותה תקופה היה המיתון והידר. חסם לא עמדו בלחץ תהר. ותהודים, הם בעלי דרכון צרפתי ולכן נבו באן מלגות שונים. עד ששתהדו. חללו ערין מלגות מדי קום למשור. אני מאוין לסיוסיות ושפות מרועות. תבו שתחולת דוא אינו צדק, אך עם דרשם וזו הוא תור, עם דרשם זה הוא יד כבי למעלה מעשרים שנה. קשה לי לשבות. בחוותי במעבדות. מת אמרתי לך אותה עובדת סוציאלית. ביום הוא דואה לתור, אך

אין לי יותר זכירות של עולה. אין מתחשבים כאניה - כתי עליה. זה אירע עימו כארץ וכו' קח למשל את אחי יהודי. ספר בנקודתו. ילד ליאון שבדורם צרפת וזו אשה רציחה ילדים. הוא שהה שנה במחנה פרסידיונה כשנה 1951. ביקש רכיון לפתוח מספרה. לא קיבל. ביקש דור - נדחה. לכאף החייאש וחור לצרפת. הוט כשהוא דואה לעלות - אין לי זכירות של עולה. כנתיים קרה גם אסון במשפחתו - אחיו נהרג בחאונה דרבים והוא נטל אלו גם את ארכיונו ילד אהיה. אולי אין זה נקרה טיפוס. אך זהו מיהר.

לגבי יהודים אמידים - בעיות הוכיות אינה קיימת. הם באים קונים דירה, מסתדרים. אך מה לגבי אותו ספר נסכן?

מה היית נאצק בחיקוי לגבי וכויותיו של עולה? שני: צריך למצוא דרכים כיצד לעורר אנשים מוטוג של הספר מליאון. אתר עוד דוגמה (מלעל בחיקוי) היה אצלי לאחרונה וזו עם שני ילדים. הם היו בארץ בשנות הששים. הוא רצה להיות שוטף. אך לא העליה כל-כך. ואילו אחיו עבדה. הם לא נקלטו וחזרו. לפני מלחמת יום-הדסירים החליט הבעל לנסות שוב. המותו לידה שאלה היו צריכים להיכנס (נכבדת-אויגה) ונפעל לביקור ולהר" ארגונה. כשהיו בארץ נעלבו קשה ממה, לכל מקום שבאנו והראינו הערה-עולה ובה סובב, חושב תור - הסתכלו עליו המפידים בבזו כזה ותהודו לנו מיר את התעורר. מספר הבעל בתרגומות האשה מציגה את הולדים, תהי למענם אנו חוזרים מהו משענו?

רציון מאד לתהודים ארצה, אך הם נשברו בחיותם בבקור ולא חזרו. איני מסתכל על העליה במשקפי הסטא-סיסטקה. אני מתאמץ לראות בכל עולה בעיה יהודית אנטישית. הלא אנו אומרים כאן לעולים ואף לחוזרים: "יש לכם זכות על ארץ זו. כיהודים נכוננו ממוס". אך אם ספק אינו עונה בארבות, לך ותחנכה עימי כי זכיות העליה אינן נטלות מוכחותיה. אחרי אנו עושים מלחמה את. חוק השבות. מובדחים להיעד לזיי כך שהיהודים יכנסו לחתנים השבועיים גאוח בעולה לא יהיה חלוי במוכ לו יבו או כרוע ליבו של רמקיה.

מי הם העולים שבכל-יאה עולים? שני: אנו מטמלים בכל העולים. אך רגש מיוחד מוטס על בעלי מקצוע. לבעלי-מקצוע יש סיכוי סביר למצוא עבודה ולרוב גם דירה באותה מדינה. אנו מפרעים לו לצאת לפירד מקדס ארצה. כי לכתון את ההצעות השונות שאנו מציעים לו. קיימת תכנית בשם, "הור ועלה". הכללת בין היתר גם שבע בבית-מלון. חלק נכד מתנועים יש קרובים והם גרים אצלם.

הית אצלי חשכלא. המישה לרים. דואה לחיות במושב. שמע על קשיי קליטה העולים לנסוע ולדאוג במדינתנו. הוא ההארגן תור עם עוד כמה בעלי מקצוע בחתום ה"חוקה והחלים" בכל-יאה לעלות בקבוצה מליאון ישר לאשור. הם אנו והביאו עימם את בלי-העבודה, סטודים, והסתדרו לא דע.

הוא המביע מלה על תשכון והאבות? שני: אם המדובר בונ, אנו מסבירים שליש של כ"ר מ"ס העולה 900 מוק. לגבי בעלי-מקצוע אנו עושים מאמץ צם גדולים איננו משאירים אבן מלי להפוך אותה. אנו מחמישים אותם. ממשות בירות-יורדים הן משפחות סטוירי נוח לעליה. אל תשכח שכאן הן זכות לפוע, לתקצבות ואפילו לחופשות, וכל זה על תשוב הממשלה!

מה לגבי השכבות האמירות? שני: אלה עולים בבחינת עצמם ואינם נעזרים בנו. יהודים מתשכבות הניגוניות וממה - עולים דרכנו. לגבי מקרים סוציאליים - רק בבדיקה קפדנית ואישור מואדק.

מה לגבי נישואי-יהודים? האם זה נישוך יהודי? לעליה? שני: כן. בהחלט. יהודי דואה להמשיך להיות יהודי. הבה מתבונן. הוא ישר ותהודו שלנו משה. חבן כבר תולך עם גיית ותהודו שלנו חש שלא בעת ומתלים לעלות.

מיסר לי כאן יהודי שיש לו שני בנים, ותהודו תחתון עם גיית ותשנן גלך יהודי. אומד תאב: "יהודי במחנה חש מרה. איכשנן נישלתי. עכשיו, לגבי עירי בחרת משפוחי. זה כואב, כואב מאוד..." וזה סראומה ואולי אחד המניעים הגדולים לעליה.

מקוין: אבל מניע דלל מבחינת מספר העולים. השאלה שמציקה לי הוא, כיצד ליצור אהדה לעליה? צדיק לקבוע יעד עליה, תהודו עליה יורים ציבוריים.

שני: עברנו לתהודי-בית במקום אסיומה. שאין זיהודים באים אליהם תשנן גלך מלה אל דלת כשתושב תחת על בעלי-מלאכה ובעלי-מקצוע לשביתם.

מה לגבי הקרואים? שני: חלל באים מעצמם ומסיבות שונות.

כיצד מתקבלים באן היורדים על המהלים למיניהם? שני: לאחרונה מורסמם בעיותות מרש אלי ועירא. כאן לא תוקפים את המניע. לקנין בת בכיר יש כאן צי של משהודים. לא מבנים מה ממוחם ובסוף איר על "ש" שלוחת חיללים יעורו לו. בעקשיות על.

מקוין: יש אימה צרפתית. כשהמדינה בוערת -

הסבחה מסתורית. הארץ כמקרה ומתחכמים על נטיות שוליות כאלה או אחרות של היסטור.

מה בכל-יאה יכול להביא יהדות שאננה זו משלוחת? מקוין: לעולם לא נוכל להתחרות עם צרפת בתנאים.

ארץ זו מעניקה חינוך אוניברסיטאי וינם. כיצד ציבורי ראשון אני רואה את הנוער. שאילו יש לסנות ולווער כי חסידים לו במדינה. יש לומר להם: "אזם עולים לישראל כי יש לכם משהו לתת לה ולא רקבלי". אני מאמין שתהיה תהלהכות. אני צריכים לעבור עם רמיוניצור. היו ב"ט 6000 שרצו לבוא לעורר ישראל במלחמה יום-הדסירים. כמה שלחנו? טאז. מרוע? כי לא היו בארץ בלים לקליטתם. בלוצר, לא היינו ערובים. חסרים לנו בלים לקליטה! אותה יורע שכלל קבוצה של מתנדבים הוצאת לישראל - בראית כמחויבת בארץ? הקליטים העיקריים הם הקיבוצים והח"י שבים. ומה על העיר? האין העיר מסוגלת לקלט? מוברחים להיערר גם לכן. מולקו-התהבות של העיריות ויחיות להיערר לקליטתם של בורדים שיגורו אצל משפחות ישראליות. שידור בוח קיים באנגליה בוח התגודדת הקיץ בבית של משפחה אנגלית ומאז נוצרו קשרים הדוקים בין שתי המשפחות.

מתנדבים כאלה שרצו להגיע כשפרצה המלחמה - להם לא היו בעיות. משפחות-האימוץ בקיבוצים בהם בילו - שמה לקבל את מידן. נוצר מתנדב מור או לארץ. ביון שובל הכירות הוא חש עצמנו שייך לשם. זה יוצר חרדה יהודית; קשר בין הישראלי ובין ברגילי איש-הגולה בחבתי על כך לארץ עוד לפני שלוש שנים ולא ויכחי לעמתי.

אם לא נחבט מיהודי צרפת משימה רמיונית מונדרה - למשל?

מקוין: למשל? חסידת העלה שחחבר את ים המלח עם הים-התיכון? זו היתה תשלובת יתחייב מתנדבים, אר-כיטקטים, שועלים. כל אלה יתאכזו כאן ויהר יכינו את הפחיוקטו? רק דברים גדולים בבוחם למשור נוצר. מרוע נרלק בשעתו הטוער לייבס ביצות? כי הוא הרגיש שבבואו עשת נעשה גדול! אחרת. הוא מרשד בביתא חבדית ומטלח חשבונות עטנים.

שני: איננו מאמין בכל אלה. איננו מאמין שטציו כאן נועד שעשוי, להחליק. יש תבדל בין מייבש הביצות ש" גדלו בחנויות-נוער וחונכו להלוציות לבין הנציאות של צרפת בשנת 1974. ישנו אחגד כל כך מושך כמו השירות בצה"ל, ונוער אינו בא. איני נרוע מרעיונו של דאובן מעיין, אך אין עם מי לתולל את המהפכות.

בשנים האחרונות החלה באן התעוררות לחיי מושב תחתולו לעודד. מלאנו מרשם אחר, את רמות-מאיר. המפגש ביום: אחריו עבדנו על גיד-משח, אך לא מצליחים בליכך. איני מאמין בעליה המונית של נוצר העצמה. האם מה שקרה במלחמת יום-הדסירים יעורר את יהדות צרפת?

מה בכל-יאה הפיכוי? שני: עליה המונית? לא, אך טספסוף של עליה - כן. זו תהיה עליה נכונה. אנו גניע לכל בית. אני מאמין גדול בריאליטיקה הנוצרת פבי ממשפחה ששלחת. הכל מתעניינים בה. במינים מכתיבים, טלמונים - ואם הקליטה מצליחה - והמפעלה עצומה.

יש חשיבות עצומה לאהדת הקליטה בארץ. יש לנו בארץ דמון פנינים, ואילו סנריאשקיר קליטה-עליה - אין. מרוע חסידך כוח אינו קיים במעצת המועלים? במעצת המבוססת? מרוע אין צוות אחראי לקליטה שתפקידו לעשות צרות לכל הנושבים ובכך לפסול את דרכו של העולה? לו היינו מרינה בת המישה מליין - והיתה תחתונה אודות. אך לאן גניע אם ספקי אינו משיב מהלכת? אם שכות אינה מתעניינת במשפחה והרשעה שבאה לגור מ" מלה? אין הדגשה שהקליטה הפכה לקניין לאומי. אין לנו בארץ תודעה של קליטה.

מקוין: לצרפתים גם כן יש בעיות של קליטה מתגרים מצפון-אפריקה. הם נערכו למבצע לאומי באמצעות כל כלי חתקשודת. העירייה איננה מנישות בין הבאים לבין, תהודי תיקים" - כך גם בבתי-הספר ובשאר תמסטרות. חייבים ליצור מערכת ציבורית בת העולה יתוש שאכן הוא רצוי, שאכן הוא סוף-סוף שם הביתא אל שמה.

שני: אם דרשים בעליה - תלוי תדבר במידה דבה בנו, אך לא פתוח בישראל ובמקדיית הצלחה. בקליטה מולידה עליה. ולכן נחוצה בארץ הפכרת שקטה, עניינית, ולא ביקורת קטלנית. מדי שבוש נחוצ שדואה בטלוויזיה אנשים הושיבים דרים בנושאי העליה והקליטה.

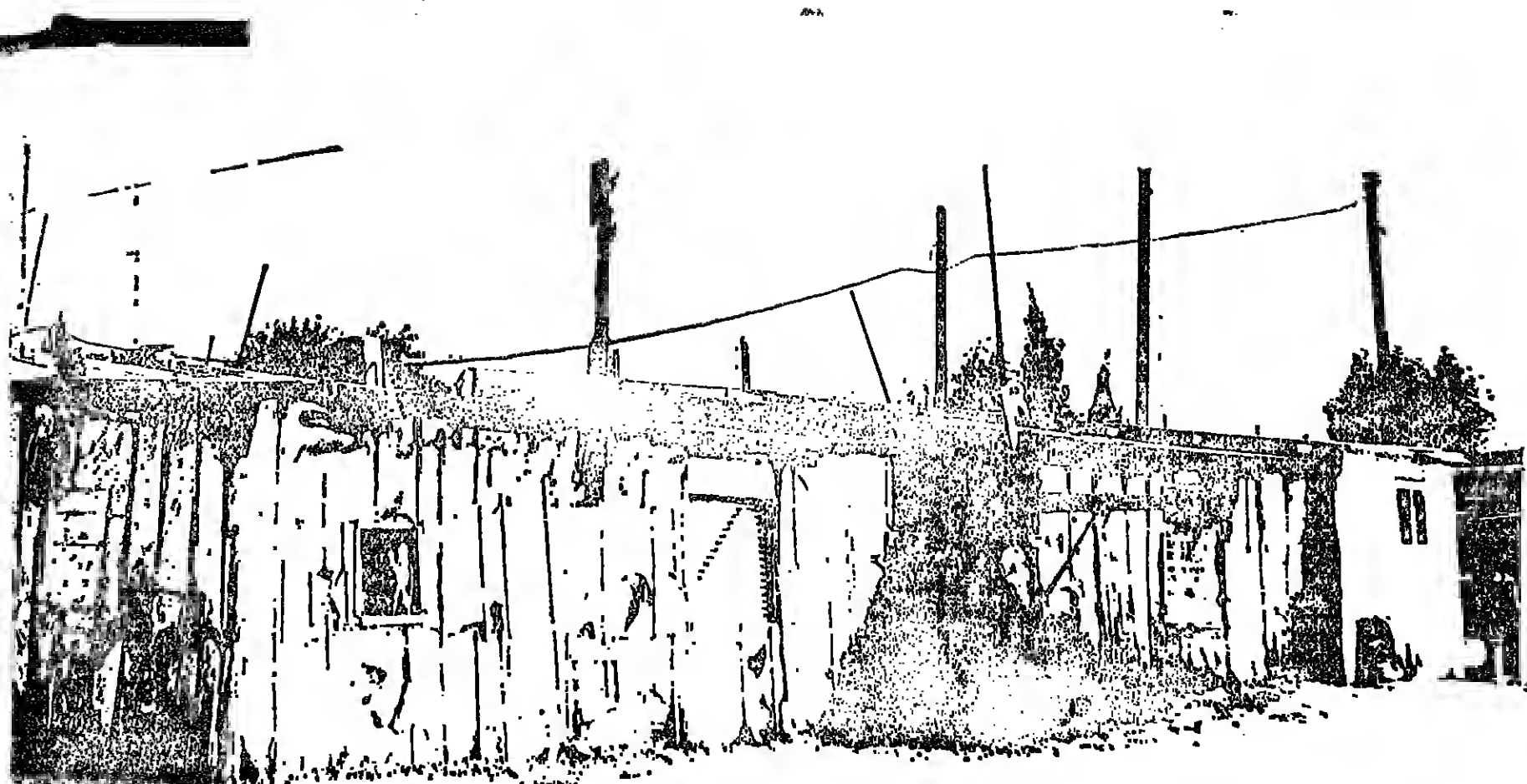
בארץ מרברים על כך שהעליה וזכה לירות המניעות לגבי-יהודין, למשפחות מרבות-ילדים, לקרות נחשלות. ת"אם אדם מברכים לקולל מה מצטל לו?

שני: אני מסכים לעולה אלו קשיים מצפים לו. כל מה שאנו כאן מבקשים הוא שהנחיות שלו בארץ תהיה רכה. פעם מולם בוד באחולים. העולה ביום אינו מובן לכן, למלח ישר דירות. אין צורך להחליף הכל מהחללה. האם בארצות שוב חוזרים אל הקורן ואל תאשידיאגט? לישראלים יש הרשעה שגניע להם. כי הם שריתו וכו' העולה אינו יושב רבר מישראל. יהדות העולם היא שנתונה, ובשן כך נוצרת מוצר מישראל. כל ישראלית תחולת גול ממו - מוטב ורשעה מוציאה לבין.

למשפחות ישראליות רבות. מקוין: יש אימה צרפתית. כשהמדינה בוערת -

סניף ישראלי

זיק סרתי, מנהל "חלמיש" — הוהלס לשלוח ועדה נוסמה...

משפחת עשתי — אנתנו רק רוצים יורה שובל להיות בלי נחשים...

מה יש? כל חומן יש כאן עכברים...

הוא גילה לי כי ישנם מימצאים מסוימים בקשר לראש הממשלה, המקשים על כציאה סחרון מקובל של מן הלוואה מונכרת לרבייה בירה בשיכון. לדעתו, הסחרון הסביר לגביהם זו דירה בשכר חודשי, אם כי גם כעניין זה עלולות להיות בעיות. כר פרחי ניסה להסביר, כי חברת "חלמיש" אינה יכולה לסייע בכל מקרה. שאלתי אותו אם לא הוקמה חברה עירונית זו כדי לסחור את מניות היריד בשכונות העוני, והוא אין אחר בחסדיה לאפשר לאנשים להחנות ממוקמות כמו, שכונת האדונים לרדת אנוכית יותר? הוא אישר זאת, אך חזר אל הפרובלמטיקה של משפחת עשתי ועל כך שועדה נוספת תדווק את העניין. אמרתי למר פרחי, כי איני יודעת מה עשויה ועדה זו להחליט. לי, על כל פנים, הספיקו עשרים דקות של שהות בבית משפחת עשתי, כדי להיות בטוחה לחלוטין שיש לפנות את המשפחה מן הצריף, בו היא כחונדרת על חמכת ילדיה הצעירי לו שיגש ויראה את הדברים כבוי-עיני ולא ידעק לריוחיו ועורתו.

ההסברים הקטנים לראש המשפחה לא יכנעו אותי. שאלתי האם כולל בעיות של אכ מותר לנו לחדוך את גורלם של חמישה ילדים שיגדלו ב,כעיוח.

איש יתום, החייב לסעול לעי גורמות וקריטריונים יבשים, הבטיח ייעוץ נאכץ לטיפול מיוחד ומתיר בחיקה של משפחת עשתי.

זוכו של עכבר

בשכונת איילון אין מקבילים בסדר-פנים אוהד אנשים ורס. במיוחד לא כאלה האים לשאל שאלתי. האנשים ממדורים, אשה אחת, אשר כמעט ושברה את מצלמתי של צלמה-המערב, התסדצה כנגדנו בצעקות, בל הזמן כים סה לצלם. מה יש לכם סה לצלם? רק מצלמים ושוש רבד לא עזורים. האשה ניסתה לגיש אותנו מן השכונה, כעונה — זו האדמה שלנו. אהם שיכונים חושבים שאנחנו נשיים. חושכים רק לכם שכל הולכים אוניברסיט. אנחנו יש יותר שכל בראש.

בינתיים החלו מתגודדות לספר נשים, שיצאו כבתימן לשמע צעקות האשה. אשה מבוגרת חסיה בירי ומיטה אחי אחריה, בשהיא אונרה בכאב מהול כועס — בואי, חזאי איך אנחנו נדים כאן. כלי מים, כלי ביוב לבית? שיעוט, אח, תקהי? שמים כדלי. בואי הסתכלי כדליים. איטוא אפסיר לששור את הדליים? רק כחוך? או כל יום יש ריב, צעקות ונכות עם השכנים. בי אני שוכנת ה,תקהי על יד הבית שלהם. או איפה לשפור? אסוף? — והא שואלת.

בינתיים נאספו כמה ילדים שחודו מבית-הספר הגובל עם כתי השכונה. וחתה להם הספקה וסם באו, לחטוף כדוך ולשתוח מים קרים. האשה שצצקה בדבר הפחוסר כי ביוב נרה בצריף משופץ, שסביכו יש גס יונה קטנה על קירות העץ והספסו טוח ואף אבני-ירוקים. עשינו את הסיסוצים באנה שעברה. עכשיו כבר לא נכנס נשים. חמיר היה לנו ויש בבית. כחודף השכונה כמו שללית ענקית אחת. הילדים כל הזמן משחקים במים. כחודרים, נעים חולים ומחלככים. —

אחת הילדות משמיעה צווחה. אנחנו מפנים עינינו אליה, כדי לראות מדוע צווחה וגמלטה ככהלה. אחד הילדים מתורק בצבת זוכו של עכבר שמנמן. הוא חסס אותו כחור הבית הדנו. עכשיו הוא נושא אותו בוכבו התוצה — כדי להשליכו. חכעת התדהמה של הצלמת ושליו זוכות כאן לצחוק של זלוח מצר ונשים שמסביבו.

מה יש? כל חומן יש כאן עכברים.

הילד והעכבר מסערים אותי.

הכל ידוע...

אני מחליטה לגשת לבית הספר הסמוך, הניצב כמרחק של עשרה צעדים. מסבירה אותי השאלה — האם אחות בית-הספר יורעת כיצד חיים הילדים הלומדים בבית ספרה? האם היא מבקשת את תנאי חידור שלה? את המצב הדיני והמאגניטי של ביתה?

ואחות איננה. לא חשוב. אשאל את המנהל. הסגול מסביר לי באדיבות כי אינו רשאי להשיב לשאלותי ללא אישור מיוחד של משרד-החינוך. ועריית תל-אביב, יש חודאות קבועות. הוא רק מסכים להשיב, כי ידוע לו כיצד חיים לרי השכונה.

אני מבנה לחציל מפיו האם הוא או אחות בית ספר, שחוו תפקידה, חולכים לבתי הילדים. האם ראתה תחתות את התנאים? האם ידועה על כך לעורית? הוא מסרב בעקי שנות לחשיב זרק אומר, כי תחתות שכבית הספר. היא חרשה את תגינת דק בתחילת הלימודים וספק אם היא מתמצאת כבר בעניינים אלה.

ידוע לי, כי חלק ניכר מחושבי השכונת אים רוצים לעזוב את השכונה ולקבל מחרון דיוור באמצעות. תלוואות גבוהות ובתנאים גוהים. כפי שמציעה להם חברת, "חלמיש", אותם חושבים שרובם מלש בשעתו למקום. נמלל לעצמם את הצריפים. באים עולה בתכניות כספיות גדולות, האדמות הן של, מינהל-מקרקעי-ישראל, ועלין לתת את המוציח והכספי במידה שאומנם הוא מגיע, גם אם נכונה העצנה שתמכוהים אם תאוראים לחיות חייבות של פנייה לי שיכונת. אמר לשכנת את הילדים, הם ילדים כאן בחינתם אומנם יצאו אנשים. לילדים אלה יש לראו לפחות לי תנאים מינימליים חדיניים מינימליים ולא לתת להם לדחוף שכלת של מחלות אומנה.

לחיות בסוכה

עניים ראינו בחור ססה וטולחן-סרמיטק, שנראה כנעט זר. כצד אחד עמדה מיטת חינוך ישנה מלאה שמכות ובגדים, ולידה עלול-חינוך. תאריכים מעוקמים והשכרים היו נקים. הבית היה נקי. במטבחון חסכן עמדו שני סירים מכורקים בנקיונם. נס חגור הבישול חספזין בנקיונו. איזה ניגוד בין שבר הצריף לבין הנקיות. כחוד השני שמענו קול של ילדה קטנה שכתבה וקול של גבר שצחק עליה בפרסית. המלים נשמעו כגורמים. חבד צעק משחו אל האשה וזו השיבה לו כעצמות עצבניות. אפשר לשער שהסכידה לו ששישהו כא. ואוסנס, בעבור קנות אחרות יצא מן החוד גבר כחוש, בגוסית, שנראה חלולי. האשה הציגה אותו בכעלה ואסרה. כי הוא חולה ולכן נשאר בבית. "הוא חולה לעתים קרובות", הסבירה, "יש לו כעיות עם תג כל מיני וברים — קשורים עם עצבים".

נכרת עשתי ריכרה כעצבנות, כמחירות, ברחיפות, באילו הייתי האדם שיכול אולי לעוזר לזו העברית שבפתי — משובשת. הכנסת הפרסי חגיגות המיתור. משושים לעברית צליל זר. היא מריסה את ירה לעבר החוקרת ומראה לי את תחריט החסוקים חריבים, "עוד חודש יורד כאן גשם" היא אומרת. — הכל מלא מים. ככל מקום בנס מים. בחור היספוט, על הילדים, עלינו. עוד חודש יורד גשם. אני לא רוצה להיות סה. ילדים חולים. אני חולה. כעלי חולת, כעוד חודש יורד גשם סה.

הגשם שלול לרדת ממירי את מנוחתה, והיא שכח וחזרה ומבירה לי את הגשם ככל משפט שני. באילו יש משוח מאדי באמיתות חזרות זו, לבכותה אולי לעצור את הגשם.

סחבת ב,חלמיש"

שאלתי את לא עשתה מאמצים להתחפרות מן המקום ולעזוב ירידה של ממש. היא מספרת שפנתה לחבד, "חלמיש" העדיניות לרבייה וגישה בקשה עוד לפני

יש הירשבים בסוכה שכעה ימ בשנה ויש החיים בה כל ימות השנה. סיפורה של שכונת-הארגונים, שכונה של בתים רעועים, צריפים מטים לנפול, זוהמה מחרידה ומחוללים ביוורקראטיים הגובלים עם פשע

מאת דורית גפן צילמה ריבה סגל

על "שכונת הארגונים", אשר שמה חוסך ל" שכונת "איילון", כבר נכתב וסופר הרבה. אם רוצים למצוא זלות, עוני רב, לכלול, זוהמה, תרבות של תת-דיוור ומצוקה — אין צורך להרר חזק לכת. אפשר להיכנס לשכונה עצובה זו ולרר אות כל זאת ועוד יותר.

שכונת, "איילון" אינה שכונת עוני יחידה כחל-אביב ישון שכונות נוספות. אך בעוד שכשכונות אחרות מסגס באילו להפיק את המצוקה פנימה — ככתים נולא חמיר בוצלחת, תנה בשכונת איילון מציג העוני את תעוררת החייוו שלו בבר בכנסה — כמכני העץ, שחוקבות מנדסם בהם בכל פה. זוחי ת,אובדטודה" — השולל, ואילו הרדאמה עצמה מצויה בחור הצריפונים השטלאים בום מתגללים חיי אדם — מבוגרים, ילדים וחינוקות.

הכל מלא מים

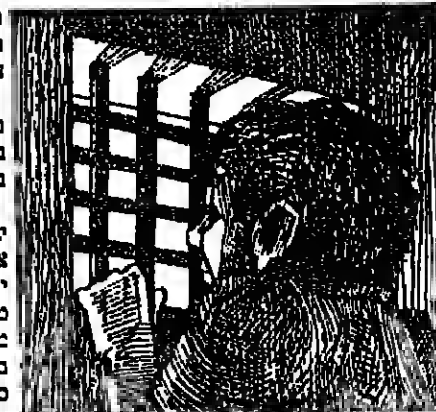
בבוקרו של היום בו באנו לשכונה, כמעט לא נראה איש. המקום רמת לשכונת רטאים. הצריפונים נוחים סאילו נצטבו מתדיירים. רק מורון אד ממה עלובה הציז. כי כאן בכל זאת גרים אנשים, שאינם בריג, כבית, אין הם חוששים כנראה שמישהו יחמור את, ריבוסים.

בפתח אתר הצריפים גששנו באשה בריאה בשר, ש" תחזיקה בבית חינוך-בכיון וגיטסה. לתרגיע, על פניה אפשר היה לקרוא את רגנותיה. עוד בטרם תחלשנו לגשת אליה מנחה היא אלינו. ייתכן כי סכרת לחוסה, שאנו אנשי ונתחלש-הסוגיאליה, או אנשי משמר אחר שכאן לעזר לה. כאשר חצבנו את עצמנו גילינו בפניה חבצה אכזובה. ככל זאת תומינה אותנו להיכנס לביחה כריצו הראשון קשה היה להתרבל לחושך שחור כחוד הצריף, בשתחבולו חי

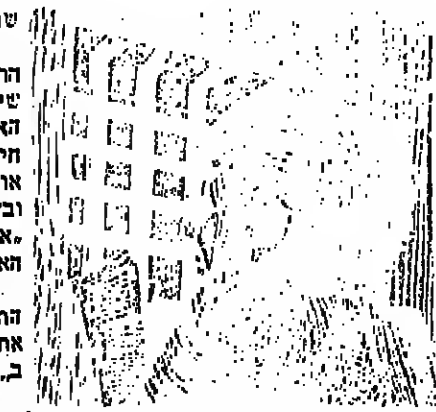
סגל ריבה צילמה

כלמי מטה וללא גיב ולעומת זאת, הוא צימצם את ושישם בן

טילבסטער 73

תפוח ח'ינני"

مكتبة ابن الجوزي

© כל הזכויות שמורות

מאת
מייך

.....

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED
DATE 08-01-2001 BY 60322 UCBAW

- השבועה -

16

יגאל גלני

למח את סתירתו את זה
 וזה רוצה להניח ליד עימותו.
 וזה ידברו פה בשקט. בזה עם צחקקו קצת.
 נרגע על פסק חבטתו לכיכר אמרתי. אחר
 אחד. חקוקמות הימים בתל-אביב והן אמרו
 לא. יש קממות יותר יפים אמרו, אבל
 בתל-אביב בבבל הן נגונות.
 בזה אמרו שהיא משתנה על ירושלים.
 סתת, שלאחרי את ירושלים זאת לא חוכמה
 ממלח (זאת עם חריקמה על המבטנים)
 בזה, שהיא לא אוהבת את ירושלים
 אמר את חיפה.
 על שחקה. על יד זה צמיד יפת מעשה
 נומן. בחנתי אותו ואמרתי שהוא יפת. אני
 ואת תשקיים באלה, שפרשנים בהם
 יורה. אמרו שהיא אוהבת יצירותי. שאלו
 יותי כמה שאלות ענייניות (איפה למדתי,
 ש שירתתי בצבא) ורק אחר-כך וברו
 שאלו אותי לשמ.

אמרו אמרתי שיומי שנמשכים ככה. הן
יורדות מה"שונטסקי" הוח שמ אוה סרט
פתי שמעמם וזכו באמצע.
אמרתי שיהי אחרון לעשן. והיא אינה
לדולת לעלות ואת בקפה. קמנו וחלכנו
שייל כביבר. הן ליסנו את הכלבים ששוסו
והחלפנו דיעות על בעלי-היים.
סוף חן הצעור כשעון ואמרו שחשעה
אחרת וזן החלכות. חלשעם שנימש.
וארתי עומד שניע על חשעה שמקפיד על
ימית הכיס והבטתי איך שלוש המודות
לכלכות בביבר רחבה המורקות מאשים.
שוחנו. על מולטיקת, כח-סר, ערים
הינן; על זה שידכרו לחם כל מיני
ופטנים. מי מוחם יושב ככה בערך מים
ז' בוס קפה

כִּי הִתְחַל אֲחֵבָה וְשָׂקָה. מֵרֵאשִׁית שָׁנָה לְרֵאשִׁית
הָאָהָה אֲנִי חֹשֶׁשׁ מִהִתְבַּנּוּת. אֲנִי וְקוֹס
וְדִיּוֹת. כִּי לְוֵדָה שְׂחָשִׁי אֵינוֹ מוֹדֵק.
וְשֹׁשׁ יִבְדּוּת - וְחֻלּוֹתֵי לֶחֶן בְּלִיכִי.
חֶרֶץ - וְחִכְתִּי לֵאמֹר מָקוֹם, שְׂחָתִי יִין
שְׂמֵעִתִּי בְּתוֹךְ הַלֵּילָה.

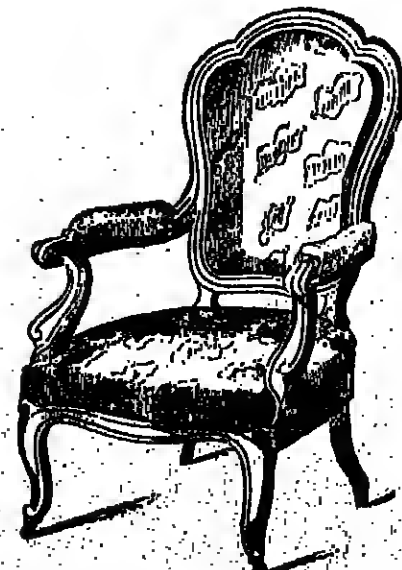
אהרון בכר

יוֹם שֵׁשִׁי עֶבֶר. אִישׁ אֶחָד עַם רֵגֶל אַחַת יוֹשֵׁב עַל-גִּבִּי הַנִּרְדָּה וּמִקְשִׁיב בְּשֶׁקֶט לְטִיפּוֹרִים מִן הַמַּלְחָמָה. בְּסֻלָּלוֹ, כִּי חֲבָרִים, הַמַּלְחָמָה נִשְׁמַעַת יוֹצֵאוֹ מִן הַכֵּלֶל, חָה, הָיוּ יָמִים. אִין כִּבְשָׁה עִם שְׁנֵי טוֹקִים לְתוֹךְ הַכּוֹחַ שֶׁלָּהֶם דִּמְקָנוּ אוֹתָם מִמֶּרְחָק שֶׁ מֵטָר, מֵאֲבִסִּימוֹם שְׁנִיִּים. וְאִין שְׂקָה פְּתוּחָם שֶׁמֶשׁ עַל-גִּבִּי הָעֵיר סוֹאָן וְסִטוּרָה לָהֶם אֶת הָעֵינָיִים, עַד שֶׁאִפְלוּ לֹא רָאוּ לֵאיוּה כִּיּוֹן חֶם יוֹרִים. אִין סוֹף לְטִיפּוֹרִים מִן הַמַּלְחָמָה. אִיזָה מַלְחָמָה חֲדָרָה.

בְּכוּרָה עַל הַחֲרִיבָה לְמֶרְחָק מִצִּיר, וּלְפָנוֹת עֵרֶב, כְּאִשׁ חוֹרֵב לְעִמּוּדוֹת, חִיָּה מִסֶּם-סֶם לִכֵּן מוּפְתָה וְשָׁאֵל: חֵה, נְכֻלּוֹ! אָתֶם עוֹד בְּחַיִּים! וְהַהוֹמָר שֶׁל הַמַּלְחָמָה מִשְׁמָעַם מַלְחָמָה לְחַיּוּת, מַלְחָמָה לֹא חוֹל וְשֹׁמֵימִים וּמִטָּר שֶׁל מְזִים, מַלְחָמָה זֶה מֵה שֶׁאֵתֶּה רֶק רּוּחַ.

איש אחד עם רגל אחת יושב על הכורסה
באלון ומבט על המלחמה בסלוויה. עבר
שנה. יום חולדת שמו' לך, מלחמה. מה
את רוצה לחיות כשתייך ונדלח
בסלוויה? מלחמה נראית לנמר לא רע.
חשמ רוח שלה יוצא מן חבל. חמוראל
העץ בבוה. בחורונו ממניסים לאוייב.
החח, אינו חבנס נחדרת.
מלחמה לו קומויץ במיזרב. מלחמה אז
ערי חוי. מלחמה לו ברדל לא רניל, אבל
אנחנו כבר רנילים. מלחמה 'זו חניל כוח'
שא-אמש להסביר מה הוא בדיק, מפני שאין
לו חסברים. מלחמה זה, בעצם, מה שאנחנו
רק רוצים.

איש אחד עם רגל אחת יושב על הכורסה ומתמלא לשמוע על המלחמה. הוא היה כל כך מופתע, עד שלא היה בסוג אם היה אי-פעם במלחמה, או שזה רק נדמה לו. אין דבר, ליתר בטחון הוא יקום יום אחד מן הכורסה ויחל לראות מלחמה, מלרות שקצת קשה לו ללכת על רגל אחת.

גובה קונו

תאריכב'יבש'י' ו'יט' ר'איי' ע'וב א'ת ח'א'ר'י'. ח'וא
ע'וב או'ת'ה כ'א'ד'ם מ'וב'ט', א'שר מ'א'ב'ק'ו ל'א
ה'וכ'ת'ה ב'ה'צ'ל'ת'ה ו'ר'ב'ו ו'ד'כ'ו ז'ר'כ'ה ש'ל
ה'נ'ס'י'ת'ה ק'א'ת'ו'ל'י'ת'.
ל'פ'ת'ע' מ'ת'א'ו'ם, ב'ר'נ'ע ש'ח'א'ו ב'נ'ל'ע ב'ת'ו'ך מ'ח'ס'ו'ס
ש'ח'ו'ב'ל או'ת'ו ל'א'ו'ת'ו מ'י'ד'ה ב'ק'ר'ד'ה, צ'צ'ו
ב'י'ת'ו'נ'י'ם ו'ב'כ'ל'י ת'ח'ק'ש'ו'ר'ה ש'ח'ו'נ'י'ם י'ד'יע'ו'ת
ע'ל א'ח'ד'ו'ת'ו ש'ל א'י'ש ד'ח' ב'ל'פ'י ח'ע'נ'י'ן
ה'י'ס'ר'א'ל'י'.

מתאוס הוא מננה בחריפות חסרת תקדים את מעשי אפוקליפטי. מתאוס הוא מכריז כי אם תדוך את כבד ישראל – אז הוא בעד ישראל. מתאוס הוא בעד ירושלים מאוחדת תחת שלטון ישראל. לא רק זה, אלא מהבון בלבבות ספר על יתרונות איחוד של חעיר תחת שלטונו, לעומת תקיפות אחרות. צחוק חזמני: יסוף ראייה תהפך לאדם חיובי בן לילה... דקות ספורות לפני הסתלקותו חספית מנוסו.

כאשר ניהל מאבקו בעד עקורי אקריט
ובורגס – תוך ביבוד החוק ובדרכים לא
אלימות – היה חשוב בעיני רוב הציבור
ה"מבין עניין". בארץ, כי הוא מבמש את
שמנו בכל חולום.
הראו בן ירד חשמאל חעוין. כי צע
חכננח והמוגות נהי ע אורי אבנרי ויה
עוברי ישראל מחשמאל חידוע. וז
היה נימוק שביכל חתתייח
אליו בחשע קבין
שחשועת וקב אחד
ש עויינינו.
סובול לי במיחוד, שבאשר ידע
עמי עמי סובול
ראיינו את ראיית
ע חידוש מאבק נגד
חשעקעורים, נאמר
לו: "למח אתנו
מוניסם חלעלועת, ס
יודע ע עומד
מחורוני."

אני אחד במיוחד אנשי כסות. מנשיני
בחיי, בחייל, למדתי כי הרכה מוסתר מחת
למולמותיהם השחורות. אך כאשר עמדת
גליל לתלומד ראיתי וחסכתלי בניני וקשכתי
לדיבורי, חייני כמחוטט מצומצמת הרגש
החוש הצדק כעני בעצמותי של חאשי.
כמיוחד חודק הוא רואה את כל מעשיו
מנקודת ראות חייבית למדנית ישראל, ידברו
לא אהבה חאזי חותא לא נשמע כמס שפתים
או דכרי חנופה. אמצעי כמאכס שנוחל
חיה שחורא אמיתי בניני, לא לחצני כמחנות
התפרסם או "חיות", במחלל חריאני.
לצערנו, לא שלסונות ישראל ולא דעת החקל
השארילתי, לא נתנו לו את חגיביו חדרוש
הצלצלת דרכה חורטת חוראיו חחוק
עקשנות. כסירבו לחחור את חקוקים
לחלחלח. חשני שכל אורתי משום לא תני
את חזרכי במחטותיני חשוכים חרכוכים

נקודת איקרת ורעם, וחסידי לחגון
 אילן אותנו הן מעניין, אך גם מעניין את
 מנשי חשמה, אשר כדוע ורעם מבינים
 כלום כעניין כסחון בי חם כלם מאמינים
 שתקלותו חיל בעצם נחון לחוג הבנייה
 שר דבורם נח ומנמס דורמה מראש
 נזקרת, אך למה מש יודעתם הם לספר
 יורם אחרי עליו.
 מקרה זה, משלה בולדת מאיר ורשאת
 ואחיות שורר לאבדו על-בית מיוח
 מביה משם שורר כד מאבד גלוי נד עמדת
 משלה חפני את מחות מבניה חיות
 נסחט לשר איתן דברו שלו.

צתי להניח מיוי את הנ

עסקיו של רוזנבאום, ובמנון — גם את המפגלות הבחבר-לישראל, על קנייטו כמחשבות בעדו מועד, לראות פירות הצעירות, אם שונות לבד הרי למרות נכס החיורים שבו אנו נוטנים, איננו מתביישים בלבדו כסף ידע על קיומה של מוסדות ופנים שאיש אינו יודע מה תועלת המעשית שלהם. כוונתי הנה, להסודות כמו מוזיאונים, היטראטור, חסרים, קרנות למצוינות, קרנות יצירה, להקות מחול, קרנות סביבת של פועלים, קרנות פסיכיים מנומנים, ושזוהי ארכיו של עניינים בעלי מנוחיות שונות. ונחשבה אז צצה במחויב כאשר קראנו על פנים מוזיאון ישראל ומוזיאון וול-אגבי: לפעם פתאום נחשתי שבכל קרנות מוסדות כאלה, ושם מוצאים את כל קיומם היצירתי. אני עצמי לא הלכתי אף פעם למוזיאון וול-אגבי, אבל בירתי את ארבע הנושאים, ומה שיוצרת אמנות התאמת: הנושאים נולד כל מיני פריטים שאי אפשר להציג מה רואים בהם. בירתי את כל הברים שקראים בנושאים מאמרים על היטראטור, והתברר לי שגם היטראטור שלנו משמעם, ודברים דומים שמעונו על גל הפירות שלהם אינם בכל מיני הוצאות. יושבתי לילה אחד, ועשיתי תשובות דומות כגנה את כל אפשריה לחסוך איני חיינו סוברים את כל המוסדות הללו שאינם מוצאים לא לעצמם מעשית, ואינם מקרבים אותם שום עזמות כלבית ולא לצנחן וכוונתי חסופ שאני מתכין (בתנאי שחמילואים יקנייטו כיום של שבוע ורבע), ורבותי, יחד עם חסוקלות למדע-היהודי וחכמות יודת השתתף והפסיח וזה משכנת כחם

לא היה בכל שלטתו כאשר למחרת חיוס קראתו בראש עוררתו וירושלים, כל שוקק, סבור גם הוא, ששירתא יבולה להחזקים גם ב'ל' סוזיאון. מה אחרת אמרת, "גם" – ריעוד למר, "יעוד איד"!

ואת תבסך שחשוק סמיתר חוניהאטרא, המוזיאונים, האוניברסיטות וכל ספרות מקורות חתשוק בבלטונים על-חשבוני-חיות, חתשוק שחשוק, איד אומר, ששקע וד לאתרה בחלצת גם א"י-ביטויט ותחברתה לישרא. א' חותב לאומית ממדרגה ראשונה. ולא רק ממנ ציון-חיל תאשני א"י-ביטויט-חשוק, ולא רק ממנ שחבור רוגאום מקורב למפ"ל, וכן – בחשקפות תמיתיות תשטוינות קרב מאד אלי, לא ולא: חותבנה לאומית תחציל את שני מלחיותינא חלני, ממנ שחאנונו תכלנו – ונלכח, ולא מלוח – כל, חסוקא, כדו, שמיליונרים יבולו לחיות בשקט בארץ הזאת לא לחפות על שחבות, שחויי.

ע"י משפחתו, שהגבר שלח הינו, "שובב העוסק בשטח"

תחילו לבנות באפריל 72.

את חבית תחתילו לבנות באפריל 72, בפרבורא
74' החטיטו שיחיו מונח בסביבות מוא.
שלחני יולי זכור על אווסט-סטמברג,
נכשמוניה ראשית אוקטובר, הסקילו לדרב.
בית החיכות הראשונה שלו עם ענף הבניה
עשיתי כאשר נכנסתי באחד הבקרים אל
בין קירות דירתי המצטנחים וראיתי את
אין מחלקת הבניה כשחוא ננסה לחפור
על רוחו בין שתי שורור לבנים ע"י תחיתת
עיתון, "סטריו" ביניהן.
הבסיס, אסרתי לו, "הו שאצלך שורת-לבנים
נראית כמו מטרבח חשית, אמרתי, או מילא
אבל למת שלמות את החרים עם, סטריו"
—, או עם מח אתה רוצה שאני אסמומו?
סיני לכו, "עם, ידיעות אחרונות!"
—, "עם מלכי", אסרתי, "שמעת על סטו?"
—, "מלש תיום יקרי", פסק הבנאי, "והוק"
מות אחרי ששימוי סיה לא יראו כלום,
ובכלל נגדו תודה!"
אמרתי תודה, גם לטייה אמרתי, לאינסטלוטור
לגנן לחשמלאי ולרשת הצמחים, הסחבר,
שמה שאני מקבל זה עוד רוב לעומת מה
שחולק בינינו בעיר, שם, בעיר, אני נוטל
לבעל-המלאכה בעציות אחרות, מולדק אותו
אחר כבוד לנקות עבודתו ועומד ומשגיח
עליו בשבט עיניים כחולות חששני — מוכסה
לך כי ברתך יתמוטט לעין לא יאחר חודש
משעת המסירה, ואם, סו, ולחלילה, ולו
לחעיר איוו הערה בגנות עבודתו של ה-בל-
מקצועי, יום יארו את כל הממשיה אשר
לו וישאירך תמיד ועירה בחברת חוריק וסדקיך
דלת חחית בחדר חששני שלנו אינו נכלת,
והוא משהו שלשון המגועל חוחקת נך
שחאה מרוחקת בך שלושתי איש? מלוע הסונה
ותמורת אותו חרי אינו מטרק נקט סקן
בארון הבגדים שממול, העיר אמה שאני צריך
להגיד תודה, כי חיוס, שישנים בדרך-
כלל לדלות הוזה סטטיטיות, נישט אהין
אני נישט אחרת.
בקר תמפרדי בין דרר חששני ובין תשירויים
חוקר ותמשש חשש ענק, חששני תוחאש של
לילפח ברתני בגרות. לאינסטלוטור אמה שאני
צריך לחגיד תודה, כי כרוב המקומות שחוא
מביא, אישנים יעניס בחדר חששני שלחם
על רפסודות.
הצב: השלישי, שערך תנינים ותיקוניו של
הצבג חשש, והשאר ביביות אצביות סלגולו
על קהירתו להבנים וטעינות לבנות על
אורוות מחטבה סטולנית, הסכרי כי נתקלקל
לו סוכמו על מנת שלא לעכב את הקהירת,
המשיך בצליעה כשחוא ססעם על הקהירת,
תגיד תודה שלא חשירתי סביות כך
רמי, אסר, חלעט.
וכשינשניו בפעם חסי-וודע-בסח לאסרין
וחשבתו את השמות שלכו למסור-אקאוקו
חחולק ומקסם שחטב שבו אסרין חיה לחיות
לממצא, על זה עין ילשה וסוכס:
—, "ושמע, אלי כאחר חחור, חסי-חורחות,
תושמנים וחברד, חחין, שלכם יעמוד במקומם
תגיד תודה!"

כדי לפתור בעיותיו?

בבר סמך חיינו שההסדר השואלינו למד לדרב
בספת אחרים תרבותיים - בגון בטרטל
בספת אחרים או ג'עיינים נדלות', ובאן שוב
לחזון החיון שמקנת, אולי לפעם הממוצע
ההדושת שחואי אינטליגנטי סמור, שחואי
שחואי תבד כן באופן יחסי אומללים גמורים,
ומתאבסאים בצורה מרודה ומלאכותית, מעקשים
שטויות וקוצא כאשר כן מנסים לחיות
במזמורם אינטליגנטקולטוריים, ובכלל כולם
שחואי חיינו מקבל חומנת בצלות בביתם
שרא על בוס קעוועות.

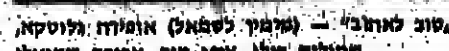
התמנעוהו עצמו - חתוקו חמוכו לחיות קורבן
לכלב חובית את צוקות - היא מניית.
המחבר - שיהיו שם המאמר, יחד דע -
אנו עוסק בפסיכולוגיה, אלא ביצירת אמונת
מחמת מלאכותיות על-ידי מבטו מזרי האמנה
של חידוקו (שמאל קראס) ונביתו חסרומות
אימה ותמיכה של פסיכולוג (אלי דר).
הוא האמין שחם בתחילת תופעת שמן
הראוי לעסוק בה. אולי באמת יגור האמירות
כול למצוא לו סובלמאמיות שונות מופלגות,
בזל אצל קצו או מנתה. וגם התרחש פסיכוס
נצווי ועקל לחסות את שינתו בלפי עצמו
אבל בתחל מתקבלת על חזיתו אבל כל לא
אנו מופע בטרם, שאנו עוסק במניעים
או בפסיכולוגיה, אלא בחיצ'קוקיות של
חיצ'קיות.

3*24

[illegible]

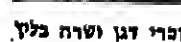
ידוע לנו שמשקלת מניה למשטרה בעוין. אם העורך
או חמור"ל יקראו רשימת זו — ושמה אמ יתקשרו עימנו
והפרסם ברצון את תוובתם להאשמת.

תצוגים של "סועדון חצווגי השורק" מספרים לנו מכלד בשירק - ש"טוב לחוב" וז חסונ הרטון שחוק ל-ידי תאסרון פרסי, שיתוף עם אג חוי ובידור של צח"ל, וחסל גבר חסונות ומעלות במי חיילנו, באי-שמים חסונם.

[illegible]

עצות סימפטי, בעל שילוב קולות יפה ונעים לאוזן ולעצ המוסיקלי אחראי קובי אשרת) ובחיותם עצות ללא "כובש" או "מסמח חריב" – ניתנה לכלל אחד מהם תזמורת הנוגת להראות את יכולות, להפלות בקטע סולו אחד.

שמעון ויצמן ("אנו-התפלמ"ח") היוני נאד
 על במתא. דומם שהד חזק של הוא התנועה,
 שחיא קולתה והופשית
 הצוענים שרקו לשרביט בימויו של בני פורת,
 בתוך תמארות של זאב ליכטר, שחיא ממשום
 ומשרתה את חבימו והא חשקנים, וכך טוב
 פה ושם ראנו חברקות של עמדה, במר
 עימש יפה בתאורה וצלליות, ועיני סליים
 ולמאד, טוב לאחור, ותמלד לראות... (מ.א.)

[illegible][illegible][illegible][illegible]

אשה עבריה יודעת שאם האו"ם
מקלטת חרי האו"ם מקיים. הנה
הכזיב פעם האו"ם חזן המנון
ומאו און רעבים בעולם, חיונה גם
שנת חברות האו"ם לאומית ומטה
מחלות בעל האו"ם, היתה שנה
ינאופיות ומאו און כתמים על ח-
שנה שנים-ארוחות-עמים סרס
הכזובה, חבל, זה היה מרתה בין ה-
יתר גם את בעיון המזרח-הרחוק
והתיכון, שלא לזכור על אפריקה ו-
אירלנד.

מילא, אין שנת שלום, אבל גח-
שנת-האשה לא הולבט ברגל לאור
שלצחותיהן של השנים תבנילאומ-
יות קודמות אין לה, לאשה עב-
ריה, צל של ספק שבשלהי דצמבר
1973 יפתחו כל בניותיה. יען בי ח-
איים, על בל שלוחותיו, ופעל ל-
מנצח:

● קידום שוויון בין נגרים ונשים

● הבטחת השתלבות מלאה של נשים בכל המאמץ למיתוח, בעיקר ע"י חזקת אחריותן על נשים ותת-קידון חושבוש בניתוח הבכללי, ה-הברתי והתרבותי, במישור לאומי, אזורי ובמילאומי...

● **הכרה בחשיבותו** ההולבון ונד-
לוו של נשים בפיתוח יחסים ושיתוף
פעולה יונידותי בין מדינות ולחיוק
חשום בעולם.

אשה עברית קראה בעיתונים ש-
בישראל חוסל על מנת-על-ארגוני-
גנש להבין אירועים ומתאמים לה-
שנת האשה בינהלאומית ולדאוג
לקיומם. בתי לעשות ולהבין שמה
ההבנסה בעד בינוי 74 ועד מית-
דה תב בעצות של תרגום החב-
רים במסעיה. חל חייה לא משה, ל-
אשה עברית, שכל-כן חרבה אירוי-
גם מיונים אוחה: מוסעת-הפע-
לות ויוצלי ותנועת-החידות-
לאומית ובנות-ברית וארגון-גשים-
ליבריות ואנדר-גשים אקדמיות-
אנדר-משפטיות ואנדר-מסרונים-
סורוסטמיסות ותא-תחת-לואיות ו-
ח'ז' ח' משפיל תב חילא בחלס
מרגיש מיוצנת על חדז חטוב ביו-
תר.

טוב לה, לאשה עברית, על חלב
 בי היא יודעת שלא יזניחו אותה ג-
 שנה תבנילאומית שלה. חנה חוועד
 ישבה, בראשותה על גברת מנחם חר-
 צוג, וחסיציה על תבנית הפעולה.
 לפנות לנשיא סדינת ישראל ול-
 בקש להכריז על פתיחת שנת האשה
 תבנילאומית במסגרת נשיא ישראל
 בתחילת ינואר 1978.

ואת החלטה שאין שנית לה ב-
חשיבותה, גם משחק הגמל של גביע
המדינה בכדורגל לא ייערך, לפי

ושנות לימודים אולי משהו יותר ה-
וירודה של מונצקה ארגונו נשים ת-
תבוק, לנוסל, לשנות האשה היבלת-
ההצעות חוקן ביטוח תאונות ל-
עקרת-הבית וזהו הסופסוף שתי שנות
לימוד של הויגה: אישית בבניס-
היגיוניים. לאחר מאבקים והלחצים
סיכס מסדר החינוך להוסיף ש-
ותים של הויגה בכל שלוש בלילות
י"א, י"ב וכך גם את וויגה הצעת ה-
ביטוח – השולן המטרות בחמישים
אחוז!

לקבוע סמל שיציון את שנת ה-
אשה בישראל ואשר ילווה את כל
הפרסומים והאירועים.

מילא, זה הכרוז. כל מפעל הראוי לשנוי יש לו סמל. איך בכלל אפשר לעשות משהו ללא סמל המלווה או הפרטיוויט?

לפנות בעניין הטבעות בול ניוווד
והחוננות לציון שנת האשה.

נתן זו מחזור של כבוד. כל איור המכבד את עצמו דורש שיטהעו לו בול ואשה ובניה רץ מקווח שניה בול בעל ערך מנינימלי, כדי ש תוכל לזככיל אותו וזי ופיקוח לב בכל הגלימונו, השורות, חפיות, ה- צמיות, המעטפות יותר קללון זי- שירות החילאי -- שבעלה ובניה זי- מינו לאוסף.

להרחיב את חוועדה ולצרף גצי-
נים של נושרים בנושלתייט.

בטו"ו נה ערכה הביצועי של ה-
וועדה ללא נציגי משרדים נמושל-
תיים ו נפוט משרד הפנים והדתות.

בכוירו ועדוה טונשה לקידום ה-
נשאניו חשונט: תקשרות (ביוי ה-
בריו ובטלוויזיה יהיו גם נאמיות
ונמיקות ולא רק עוזרות למטמק
או לבמאי), חינוך, לרבות ואמנות
(לזנך את חילרים לאחז את אמא,
את הנזונים לא קלל את ההנהגה,
את הבויס לא לחועסק עז וז-
מוכירות), כנסת וחקיקה (לחקים
לכנסת האחר רשימה נפרדת זו
ישנן שותנה - על בטוח - ב-90%

של מנדטים, לפחות. אולי גם יותר
כי כמח נשים משתמנת על בעליהן
ובכלל הצעיר מאובדן מהחנה-גולד
נובחית), יחסים בינלאומיים (מי-
שהו כבר יסע לחרי'ל על השבון שמיל-
מי המסכים), בהתאם לתצעת וייל-
חודעה טובים שיזנה תרמו, אשר
בעבר יוצגה את ישראל במסודות
אוי"ם, תתייחס מרבות חודעה
להבנת שנת החשה.

חזר יאפשר לה, אולי, להיעזר
מישיבת חכסות, בה יברע גורל חוק
החפלות. גם בלעדיה סיכויים טו-
בים לחוק זה לחינו.

טוב לה לאשה עבריה. חבל דוא-
נים לה, מפילו האו"ם, בחתאם ל-
החלסה 3010. והוועידה של מועצת
ארטני חגשים תבגנה כמר בל בד
חרבה פכולת ענייניות וחשובות
ועלו את קדושה של האשה בעיני ה-
ציבור ויסקלו על חייה.

אשרני, אשרני — מחויבת לה
בנות אשר עבריה והולכת למטבת
להדיח בלים, בי אם תבקש מבעלת
שיעשה זאת יגידו עליה שהיא כלל
בזאת.

לערוך פעולות הסברה וחינוך,
כגון: ועדיבות במוזיאונים, תחרו-
יות וזיכורים בבתי-הספר, מידונים
ועוד.

בעינו אשה עבירה זה ראה
קצת כמו מחזורי מונדטל ש"ה
תאס"י אבל היא זקוק אהובת את
עם האם. היא גם אהובת לעור ל-
לדור להכות ביחורים על אסא ש-
יש רק אחת. על אסא שעובדת ל-
כל קשה, על אסא שהתגבנת את יל-
דיו תתלאת אומחמה... והחזיונים
בגלל: כן חסות, שאלות מעשיות
נעלן: במה שחור כיום מקדשה ה-
אשה לבישול, בתחשבה מעובדה ש-
מקרה חשמי נחשב לסוצו מחזרות.

לעבד השעות חקיקה, תגביות ל-
מורים ופועל לימודים.

הוא בלד חקיקה. גם חיוס מוג
חול על שולחן חכמים אי-אלה-
עוד חוקים שמסרתם לחקל על
חיות של אשה עבריה ולחפצה לא-
רחוק-ביתיות במדינה, חן כל בל
חשובות בעלי חכמים עד בן און
היא מעוז לחקיקת למספלה, חן בל
כל יקרות חל, עוד שחלל שומרת
עלחן שבב עניינם ונעשיריה און
בס. וכס יקר-מציאות מקאדנח
קאדנח, אבל, אם, כלחז את ח
חקיקה ביד. עוד עתונותית חלום

נובחנו של כבוד הנשיא, ואם נשום
מה ייבצר מכבוד הנשיא לבוא, תר-
יש את עצמה הקבוצה הנונצחת
מקופחת מאד. חמפסידה לא-כל-
שכן.

לקיים אירוע בבנטה (עצרה) ב-
השתתפות אורחת כבוד רמת מעלה.
החלטנו ש-ממלאת את ליבה של
אשה בעיריה שמחן ויכל, כי היא
עוקבת בקביעות אחרי חידושיה של
הממשלה, בענין משך השלוויה, וה-
אויורה המגנינה רבת חוויו השוורת
במשך ממלאת את ליבה חדרת קו-
בשן. היא גם יודעת שיש לה בבנטה
חזון לעתיד, לפחות 10%, אבל גם
הגברים צועדים, כפי שהזכרנו בהנה-
גותיהם. כאשר לאורחת רמת מע-
לה זה בסדר עבור מצידה. היא דור-
מא מחבבת את גלדה.

לקיים בנס של סנהינות מסדינות
 שונות בעולם, ה"מריבו בנס"!
 טוב, הוא איננו לא חשתיף
 בכנס זה כל אינה מנהיגות, חיל -
 קושע נוחות וגם או עוקים לה
 "עבת, — למסבח", אבל חיל יוד
 על כמה חזק חשבו להגביר את ה-
 תיירות ואין תעלה קרנה של ישר-
 כל בעניי הגויים אם נברת גזיו -
 נצרת בנצאיקם ונארת מרבו
 תחילה.

נני חשקתה בתכנית היכולה להיות חוצת
החנות המכירת אינה נופלת בחשיבותה

